

Mi már sosem szabadulunk!

A „Vallásnevelés és reintegráció” konferencia előtt gondoltam valami hasonlót ebben a témában.

Azért jelentkeztem börtönlevelezésre, mert valami jótettet szerettem volna tenni (és nem azért, mert bepánikoltam, hogy már nem fogom magam fontosnak és értékesnek érezni amikor nyugdíjba megyek). Egy kedves ismeróstől hallottam a Mécses Szeretetszolgálatról, aki számomra egy hiteles keresztény ember.

Elkezdtem a levelezést 2021 szeptemberében. Nem terveztem semmi többet, mint kedves, jószándékú leveleket írni, egy hónapban egyszer, egy szegény elítéltnék.

Hamar kiderült, hogy nem lehet kívül maradni, mert ahogy mélyül az ismeretség, nő az elköteleződés, barátság alakul ki. Nem csoda, hiszen társas lényeknek teremtett minket az Isten. Sérültek vagyunk, bűnösök vagyunk, azonban amikor egy másik ember felé közeledünk, és az megnyit felénk egy ajtót, akkor bennünk is megnyílik egy ajtó. (Kezdjük megszeliđíteni a „rókát”).

Nade nem csak ez történt!

Azt se terveztem, hogy nagyon belebonyolódom a „börtönösi”-be!

Most mégis itt találok magam egy konferencián a reintegrációról, meg amerikai börtönreppet hallgattam a minap; érdeklödvé olvasom a fogvatartottakkal kapcsolatos cikkeket, amik a börtönviszonyokról is szólnak; börtönből szabadultakat furikázok a kocsimon; kezdö levelezök mentorálásával vesződöm; cursillon és börtöncursillon veszek részt (és még fizetek is érte), hogy ne maradjak le semmiről, mert ez is „börtön” (amúgy túlkoros lettem volna, mégis odaerestettek); kisbuszon utazom órákat néhányad magammal, hogy számomra vadidegen embereket látogassak meg egy börtönben (ahonnan nagy örömmel tértünk vissza); plakátot nyomtatok, amit a templomunkban a papunk engedélyével kiteszek; a Mécses piros pólójában mászkálok, alkalmas és alkalmatlan időben (rövid ujjú), aminek a hátára az van írva „Börtönben voltam és ... levelet írtatok”; és most azt tervezem, hogy az „Önkéntesek napján” élő könyv leszek: beszélek a szolgálatomról, ha valakit érdekel.

Hát, ha valaki 2021 elején mindezt elmondta volna nekem rólam, eléggé hitetlenkedve hallgattam volna. Volt már ugyan egy ilyen élményem, amikor megtértem sok évvel ezelött. Egy évvel korábban kinevettem volna, ha valaki azt mondja, templomba járó ember leszek, aki beengedi az életébe Isten szeretetét. Mégis így lett! (Nem tudom miért volt ilyen kegyelmes velem, igazán nem érdemeltem meg. Isten azonban ilyen nagyvonalú!).

Így érezhette magát Fülöp apostol, aki az etióp udvari tisztnek magyarázta az írásokat, megkeresztelte, és rögtön utána „az Úr lelke elragadta Fülöpöt... aki egyszerre Asdódban találta magát” (Ap.csel. 8:39-40).

Én is egyszer csak itt találtam magam ebben a szolgálatban a Mécsesnél. És jelenleg nagyon jól érzem magam ebben. Lehet, hogy én is csatlakoztam azokhoz, amit a vezetök, Gabi így mondott tréfásan: „Mi már sose szabadulunk.”?

Az Úr gondolatai nem a mi gondolataink. Lehet, hogy még tervez számomra „áthelyezést”, más szolgálatot. No és 70 évesen azt gondolom, jó, ha már készül kicsit az ember az utolsó áthelyezésre is.

Azonban addig is: elö a tollat, ideje levelet írni a levelezö társamnak!

Erika

Utóirat:

Ez alatt a két év alatt sokat tanultam, értelmileg és érzelmileg is gyarapodtam. Nem csak arra gondolok, hogy ilyen szavakat ismertem meg, mint: „kedvezmény”, „keráló”, „enyhe rezsim”, „kiétkezésre”, „eredeti címen kézbesítendő”, „átszerelés”, hanem rengeteg információt is a börtönök működéséről, a Mécses működéséről stb.

Érzelmileg pedig megtapasztaltam a várakozást, reménykedést, aggodást, csalódást, tehetetlenséget a fogvatartott levelezötársammal együtt, amiben próbálom kísérni, vigasztalni.

És megtapasztaltam és tapasztalom folyamatosan az elfogadást, támogatást, figyelmet, felelösséget a Mécses társaim, testvéreim részéről.

Mindez a legjobb megelőzés a nyugdíjazás után fenyegetö szellemi eltunyulás ellen. (Orvosi kutatások bizonyítják!)